

κατακόκκινον, βλέπει κάποτε καὶ ἓνα μαῦρο, πυκνὸ κυπαρίσσι, ποῦ ὀρθοῦται ἐκεῖ ἔμπρὸς εἰς τὸ σπιτάκι του χροῖμα καὶ χροῖμα, πρὶν νὰ ἰδῆ αὐτὸς ἀκόμη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἄφηρημένος βλέπει πρὸς τὴν γῆν. Καὶ ὁ ἥλιος ἐκρύβετο σιγὰ - σιγὰ πίσω ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι, ἔσβυεν ἡ λάμψις του ἀνάμεσα εἰς τὰ πυκνὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ἐψυχορραγοῦσεν ἡ δόξα του.

Ὅταν συνῆλθεν ἀπὸ τοὺς ζεμβασμούς του, οἱ ὁποῖοι ἔκλειναν τὰ μάτια του ἀλλ' ἀνοίγαν τὴν ψυχὴν του εἰς ἓνα πλατύτερον κόσμον, εἶδεν ὅτι τὸ κυπαρίσσι εἶχε κρύψει ἐντελῶς τὸν ἥλιον. Καὶ δὲν ἔβλεπε πλέον παρὰ τὴν μαύρη σκιὰ τοῦ κυπαρισσιοῦ.

Καὶ ἐμελαγχόλησε περισσότερον ὁ Ποιητὴς ὅταν εἶδεν ἓνα τεράσιον Ἥλιον νὰ χάνεται ἔμπρὸς εἰς ἓνα ἰσχνὸ κυπαρίσσι καὶ ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἀξίζει ἡ Ζωὴ τίποτε καὶ ὅτι διὰ νὰ βλέπῃ τὸν Ἥλιον πάντοτε ἔπρεπε νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸ Κυπαρίσσι.

Καὶ ὁ Ἥλιος, ὁ ὁποῖος προτοῦ βυθισθῆ εἰς τὸ ἀχανές εἶχε δύσῃ διὰ τὸν Ποιητὴν, ἐκυλίετο πρὸς τὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν καὶ ὅταν ἠθέλησε νὰ ἰδῆ μακρότερα ἀπὸ τὸ Κυπαρίσσι, εἶδε μίαν ὠχρὰν μόνον ἀνταύγειαν, ἐνῶ τὸ Κυπαρίσσι, ἀλύγιστο, μελαγχολικόν, ἔρριπτε τῶρα βαρύτεραν, πενθιμοιέραν τὴν σκιάν του.

Σκιὰν Θανάτου.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Α Δ Η Θ Ε Ι Α Ι

Ἡ ἀβρότης ὁμοιάζει μὲ τὴν αὔραν. Δὲν στοιχίζει τίποτε ἄλλ' εἶνε πλήρης τιμαλοφῶς βαλσάμου.

⊙ ἐνάρετος ἄνθρωπος ἐργάζεται διὰ τὸ καθῆκον· ὁ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐργασίαν· ὁ ἐνδοξος διὰ τοὺς παραγνοῶντας αὐτόν.